

Tebessüm Ustası

– Vedat Keleş · 24 Ekim 2019

05:30

Gün yeri henüz ağarmaya başladı. Sımsıkı yumduğum gözlerim bir ceylan gibi usulca yataktan süzüldü, evdeki kasveti yara yara koridoru, odaları gezdi, fısıltıları dinledi. Kimseler yok! Çıplak ayaklarımı sürüyerek pencereimin önüne kadar geldim. Perdelerim hâlâ yerini yadırgıyordu pencerelerin. Beti benzi atmış, sonbahardan muzdarip bir yaprak kadar sarı. Gökyüzü fena halde ağlıyor. Birileri onu incitmiş olmalı, bu mevsim böyle hınçla ağladığına göre. Şafak sökmek üzereydi. Günün bu en karanlık anını bir sigarayla sonlandırmalıydım. Kibrit yanı başımda durmasına rağmen gaz ocağında yaktım sigaramı. Yanaklarımı içe, dudaklarımı dışa doğru bükerek tüm dumanı içime çektim. Her derin nefesi saydım. Gecenin en karanlık sigarasını sekiz nefeste bitirebilmişim.

06:00

'Babam yağmuru çok sever' dedim. Neden böyle bir şey söyledim? Yağmur mu anımsatıyor her defasında zihnime o ihtiyar adamı yoksa babamı anımsadıkça mı ıslanıyor kirpiklerim bilmiyorum. Gözü yaşlı değilim, orta yaşlıyım biraz. Birilerini özlemeyi olmasa da bunu itiraf etmeyi acizlik kabul eden bir takvim yaprağında ikamet ediyorum. Aynalara daha uzun değil ama daha temkinli bakıyorum şu sıralar. Evet, yaşılanıyorum. Ama mutluyum hatta umutluyum bile bu durumdan. Çünkü orta yaş, cırtlak renkleri bastırmada, dingin ara tonları parlatmada usta doğrusu. Uzun bir süre kalmaya değer bir mola bu. Ölünceye kadar uzun... Hayatı, şımarık bir çocuğun, sebep olduğu dağınıklığa omuz silkmesi kadar sorumsuz yahut titiz ve aksi bir ihtiyarın, duvarda eğreti duran tabloya kınayarak bakması kadar simetrik yaşamadım hiç. Hep aradaydım, belki de Arafta.

06:30

Yavaşça örttüm perdeyi, evden çıkmadan son bir kez baktım eşyalarımın. Sonra basamakları teker teker sayarak aşağı indim. Apartmanın sokak kapısını açıp dışarıda, üst basamağın başında durdum. 'Günaydın' dedi, emekli öğretmen Hasan bey. Yüzü yastığıyla bütünleşmiş, izleri hâlâ taze. Uyku boylarında ılık bir vücudun uyuşuk tepkileriyle ağır ve isteksizce icra ediyor bu rutini.

Gülümsedim. Nezaket dilimde cerahat...

07:00

Yağmura rağmen, aracımı kullanmayıp yürümeyi tercih ettim. Yürüdükçe ritmik bir şekilde ağlamaya devam etti gökyüzü. Sokak boyunca yer yer su çukurları oluşmuş, düşmemek için ayaklarıma telkinde bulundum. Durdum bir an, soluk almadan ve sorgulamadan. Sonra duraktaki insan kalabalığını gördüm. Günün telaşına kavuşmak için göz kepenklerini ardına dek aralamıştı hepsi; İşçiler, memurlar, öğrenciler, hastalar...Aralarından sigara içen yaşlıca biri öksürük krizine girdi ve onlarca insan aynı yöne çevirdi bakışlarını, birbirini takip eden domino taşları gibi. Yakışıklı bir arabanın farı gözümü aldı, kalabalığın birbirine geçen cıvıltısına ses vererek. İçinde oturan zayıf, esmer adamın yüzünde tebessüm vardı arabanın agresifliğine tezat...

Başımı önüme eğip kimi zaman yanımdan geçen insanları, kimi zaman asfalta giydirilmiş asimetrik ve renkleri ıslanmış, akmış kilit taşlarını sayarak yürüdüm. Adımlarım telaşlanınca kalbim daha bir hızlı çarpmaya başladı. Göğüs kafesim kabarıp, gömleğimin soğukluğu tenime değdikçe tuzlu vücut sıvımın ıslaklığını daha iyi anlamaya başladım. İnsanları, kapalı mekanlara gönderen yağmur, tüm doğayı bana armağan ediyordu yavaş yavaş. İssizlaştıkça içindeki kalabalığa sırdaş oluyordu caddeler.

Yoruludum. Az ağaçlı bir parkta çok sessiz, eski bir banka oturdum, ıslaklığına aldırış etmeden. Denizi gördüm, izledim, düşündüm bir müddet. Dalgaların sesi, şehrin sessizliğini azarlıyordu sanki. Kaç desibel kaç yalnızlık eder bilmiyorum. Yalnızca ben vardım.

Sonra Belediye'nin temizlik işçileri geldiler; üzerilerine birkaç beden büyük olan sarı pardesüleri yer yer çamura bulanmış ve olabildiğince ıslanmıştı. Her birinin elleri, en inatçı lekeler kadar kirli ve en temiz düşler kadar proleterdi. Tok sesli bir simitçinin, sıcak ve gevrek düşler satmasına dair istekli bakışlarına takıldım, acıktığımı hissettim o an. Bastırsın diye bir sigara yaktım, dumanı rüzgâra kapılıp gitti.

08:00

Genç bir kadın, gözlerimin içine bakarak geçti yanımdan. Giysileri uyum içinde ve açık renklerde. Yağmur kıvrılıyordu, kıvırcık ve kuzguni saçlarından aşağı, geniş omuzlarına doğru. Katksız bir kayıtsızlık vardı bakışlarında. Kaldırımdan yürümeyi hiç sevmiyordu anlaşılın. Adını bilmiyorum henüz ama sarı yaseminlere bayılıyor. Yanlarından geçerken kokusunu içine çekmesinden anlayabiliyorum. Yan yana geldiğimiz de, üzerime boca etti o muhteşem kokusunu, kristal zerrecikler halinde. Yüzüme, gözüme, anlıma, elmacık kemiklerime, burnuma ve dudaklarıma dokunan her zerrecik, beni biraz daha ısıttı. Üzerinde, hangi mevsimin güzelim gece elbisesinden biçilip inceltildiğini tahmin etmeye çalıştığım yeşilin tonlarından oluşan gömleğiyle, gözlerini susamış dudaklarıma doğru çevirdi. Sonra usulca geçip

gitti yanı başımdan. İki yabancıydık, iki uçurum, iki çöl...

08:30

Üşüdüm. Güneş soğuttu kendine iyice. Aynı şehri paylaşıyor diye aynı oranda üşümüyor insanlar. Kalabalık üşümüyor; cümle içinde çoğul çünkü. Manzarası tentürdiyot kokan hastane pencereleri üşümüyor, korna sesleri üşümüyor, muhacir ışıklar, koşuşturanlar ve çok konuşanlar da. Fakat Kadıköy'de hep aynı saatte aynı oranda üşüyor güvercinler.

Gözlerimi kapadım. Saniyeler dakikaları, dakikalar yağmuru tüketti. Kaç zamandır o bankta, öylece oturuyorum ya da ben oradayken kaç desibel ediyordu yalnızlık, bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda gökyüzü gözyaşlarını susturmuştu nihayet. Susmuştu zihnimde babam. Susmuştu herkesten, her şeyden bir parça... Susmuştu aklımdaki boşluklar, kapılar kilitlemişti kendini odalarına, ışıklar karanlıkla randevulaşmıştı, sararmış perdelerim, bembeyaz manzaralarla. Gözlerimi açtığımda mekânsız bir beklentiler yumağı haddini bilmek için aynalara çarpmıştı silüetini. Canı acırsa anlamıştı yaşadığını. Anlamıştı ki yalnızlık; en güzel aynalardan öğreniliyor ya da en güzel yalanları hep aynalar söylüyor bize.

Yavaşça doğruldum oturduğum banktan. Güvercinler, tedirgin olup düşlerimden uçtular. Artık eskisi gibi üşüyor değillerdi sanki. Gülümsedim. Tebessüm ustasıyım...

Vedat Keleş